

Arrest

nr. 327 278 van 27 mei 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 januari 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 22 april 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 mei 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 januari 2024 werd verzoeker door de politiediensten van Vlas op heterdaad betrapt op feiten van diefstal van mazout.

Diezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Op 28 januari 2024 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Vlas op 28.01.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer
Naam : M.

voornaam : D.
geboortedatum : (...)2003
nationaliteit : Georgië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 28.01.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Vlas op 28.01.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal van mazout

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Op 9 februari 2024 is verzoeker gerepatrieerd naar Tbilisi (Georgië).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 5 en 12 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, van het hoorrecht en kennelijke beoordelingsfout.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"II. Uiteenzetting van het middel

Schending van artikel 8 EVRM, artikel 5 en 12 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op}huh grondgebied verblijven (hierna: terugkeerrichtlijn), artikel 62, 74/11 en 74/13 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 15 december 1980), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van de verdediging, van de recht om gehoord te worden en van de kennelijke beoordelingsfout.

Eerste grief: disproportioneel inreisverbod

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert zijn beslissing als volgt:

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Vlas op 28.01.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal van mazout

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

De Dienst Vreemdelingenzaken is van mening dat verzoekers gedrag de openbare orde in gevaar kon brengen. Hij legde een inreisverbod van drie jaar op.

Volgens het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet:

"§ 1. De duur, van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing, tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.»

Artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 staat de automatische vaststelling van een inreisverbod niet toe. Het vereist een beoordeling per geval, die het regelt door de maximumduur van het inreisverbod vast te stellen en de verschillende omstandigheden op te sommen waarin een inreisverbod niet mag worden opgelegd.

De duur van het inreisverbod moet worden bepaald naar gelang van de omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt bepaald: "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval », waarbij twee maximumperioden worden vastgesteld.

De eerste maximumperiode, van drie jaar, heeft betrekking op onderdanen van derde landen die niet voldoen aan de voorwaarden voor een periode van vrijwillig vertrek of die geen uitvoering hebben gegeven aan een eerder besluit tot verwijdering. De tweede maximumtermijn, van vijf jaar, heeft betrekking op onderdanen van derde landen die verblijfsfraude hebben gepleegd of een schijnhuwelijk hebben gesloten. Deze maximumtermijn van vijf jaar kan worden verlengd voor vreemdelingen die een bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De DVZ toont niet aan waarom het gedrag van de verzoeker de openbare orde in gevaar kan brengen. Op zijn minst verwijt verzoeker de wederpartij dat zij onvoldoende heeft gemotiveerd waarom zij meent dat verzoeker de openbare orde in gevaar kan brengen. In casu is verzoeker door de politie gearresteerd, maar uit de bestreden beslissing blijkt niet dat tegen hem een proces-verbaal van diefstal is opgemaakt.

Het op 16 januari 2018 door het Hof van Justitie van de Europese unie gewezen arrest C-240/17 verduidelijkt echter de reikwijdte van het begrip bedreiging van de openbare orde en de nationale veiligheid in het kader van terugkeerbesluiten en inreisverboden op het grondgebied van de lidstaten.

Volgens dit arrest: « S'agissant, d'une part, de la possibilité pour les autorités finlandaises d'adopter une décision de retour assortie d'une interdiction d'entrée à l'encontre de E. dans ces circonstances, il ressort du libellé même de l'article 6, paragraphe 2, des la directive 2008/115 que ces autorités étaient tenues d'adopter une felle décision de retour et, en vertu de l'article 11 de cette directive, de l'assortir d'une interdiction d'entrée, pour autant que l'ordre public et la sécurité nationale l'imposent, ce qu'il appartient toutefois au juge national de vérifier au regard de la jurisprudence pertinente de la Cour (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C - 554/13, EU:C:2015 :377, points 50 à 52 ainsi que 54), [...] Dans ce cas, il convient de rappeler qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C - 554/13, EU :C :2015 :377, points 50 ainsi que 54) ». De autoriteit moet dus aantonen dat de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Hieruit blijkt dat : « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger¹ ».

In het onderhavige geval is niet aangetoond dat verzoeker daadwerkelijk aan een diefstal heeft deelgenomen, aangezien niets wordt gezegd over de omstandigheden van de diefstal en de bestreden beslissing geen element bevat waaruit de overtreding kan worden vastgesteld; zodat het door het DVZ aangevoerde motief niet kan worden aangetoond, hetgeen in strijd is met de motiveringsplicht.

Het inreisverbod moet derhalve nietig worden verklaard.

Tweede grief: schending van het recht om te worden gehoord

Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ». Deze bepaling is de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn; dit beginsel geldt dus voor alle besluiten die op basis van de terugkeerrichtlijn (artikel 5) worden genomen en dus ook voor het inreisverbod.

Volgens artikel 12.2. van de terugkeerrichtlijn: "Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan".

Volgens de terugkeerrichtlijn: « De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt: Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven » (Overweging nr. 6).

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen » (HvJ, C-249/13, 11 december 2014, KhaledBoudjlida, §§ 34-37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoair debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in

het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: «Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest» (HvJ, M.G. v. Holland, C-383/13, 10 september 2013, par.32). In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS — arrest van 11 juni 2002, nr. 107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011: *Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce* ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

Bovendien is het inreisverbod een beslissing met een eigen juridische reikwijdte, die niet hetzelfde is als het bevel om het grondgebied te verlaten. Het doel van deze beslissingen is anders. Hetzelfde geldt voor de motieven die deze beslissingen ervan rechtvaardigen. Bijgevolg veroorzaakt het inreisverbod een andere grief dan die welke voortvloeit uit het bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten dwingt de vreemdeling om België te verlaten, terwijl het inreisverbod hem belet om terug te keren. Bovendien hangt het belang van de door het inreisverbod veroorzaakte grief af van de duur waarvoor het verbod is opgelegd. Aangezien het inreisverbod van dien aard was dat het de belangen van verzoeker ongunstig kon beïnvloeden en los stond van het bevel om het grondgebied te verlaten, vereiste zijn recht om te worden gehoord dat verweerder hem ook zou uitnodigen om zijn standpunt over dat verbod kenbaar te maken voordat het werd vastgesteld (zie in die zin: RvS nr. 233.257 van 15 december 2015).

In casu blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat verzoeker niet naar behoren is gehoord, hoewel hij persoonlijk feiten kon aanvoeren, in het bijzonder het feit dat hij een verblijfsvergunning heeft in Polen, dat hij daar verblijft en dat hij persoonlijke privébetrekkingen heeft ontwikkeld, in overeenstemming met artikel 8 EVRM (stuk 4). Niets van dit alles blijkt uit de bestreden beslissing, die volkomen stereotiep is. Bijgevolg heeft de wederpartij verzoeker recht om te worden gehoord geschonden. De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden (over het recht om te worden gehoord voordat een inreisverbod wordt genomen, zie: arrest nr. 296 615 van 7 november 2023).

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verzoeker in kennis is gesteld van het voornemen van de wederpartij om het inreisverbod te nemen. Volgens een recente arrest van Uw Raad: « Au vu de ce qui précède, force est dès lors de constater que la partie défenderesse reste en défaut de démontrer que le requérant aurait été informé de l'intention de la partie défenderesse d'adopter une interdiction d'entrée de deux ans à son égard, et qu'il aurait été entendu dans cette perspective. Sans se prononcer sur les éléments, précités, que le requérant aurait fait valoir s'il avait été entendu préalablement à la prise de l'interdiction d'entrée, le Conseil ne peut pas constater qu'en ne donnant pas au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue, avant l'adoption dudit acte, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, a fortiori dans la mesure où elle fixe une interdiction d'entrée d'une durée de deux ans, la partie défenderesse n'a pas respecté son droit d'être entendu, en tant que principe général de droit de l'Union européenne » (RvV, 16 november 2023, nr. 297.117)

Ongeacht het feit dat Meneer M. informatie verstrekt die tot een ander soort beslissing had kunnen leiden, vanaf het moment dat zij niet op de hoogte is gesteld van het feit dat er een inreisverbod zal worden opgelegd, is er sprake van een schending van het recht om te worden gehoord. Het feit dat hij het bevel om het land te verlaten niet heeft bestreden, verandert niets aan deze bevinding, aangezien de uitvoering ervan betekent dat hij uit het rechtssysteem is verdwenen. Bovendien hebben deze twee beslissingen, zoals hierboven uitgelegd, verschillende juridische gevolgen.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve

overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toegehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten. De in het verzoekschrift geuite kritiek toont aan dat verzoeker de motieven kent, zodat *in casu* het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (*cf.* RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (*cf.* RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

In het bestreden inreisverbod worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt gemotiveerd dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Verder worden de feitelijkeheden die de zaak van verzoeker kenmerken opgesomd en wordt er gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoeker, van drie jaar *in casu* proportioneel is. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod voor drie jaar opgelegd met toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;”

In casu werd aan verzoeker op 28 januari 2024 een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek opgelegd. In navolging hiervan werd aan verzoeker conform voormelde wetsbepaling een inreisverbod voor de duur van drie jaar opgelegd.

In hoofde van de verwerende partij is er in onderhavig geval allerminst sprake van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22).

Zie ook het verslag van 21 november 2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd. Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren. Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006).

Daarnaast bepaalt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat de duur wordt vastgesteld rekening houdend met de omstandigheden van het geval, hetgeen aldus een motiveringsplicht inhoudt. Het bestuur heeft, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de verwerende partij het inreisverbod wat de duur ervan betreft gemotiveerd heeft. Zo wordt gesteld:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Vlas op 28.01.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van diefstal van mazout

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Verzoeker betwist dat zijn gedrag de openbare orde in het gedrang kan brengen.

Het begrip ‘openbare orde’ wordt door de rechtspraak van het Hof van Justitie als volgt bepaald: *“Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.”*

Zoals hiervoor werd vermeld heeft de politie verzoeker op heterdaad betrap op feiten van diefstal. Dit blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

Verzoeker stelt dat er geen proces-verbaal werd opgesteld voor diefstal. De Raad kan enkel vaststellen dat het administratief verslag opgesteld door de politie wel degelijk vermeld dat verzoeker op heterdaad werd betrap. Dat het proces-verbaal zelf zich niet in het administratief dossier bevindt, kadert in het geheim van het gerechtelijk onderzoek en doet geen afbreuk aan de waarachtigheid van de weergave van de feiten in het vermelde administratief verslag (cf. RvS 5 oktober 2017, nr. 12.574 (c)). Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de vermeldingen in voormeld verslag niet afdoende zijn opdat de verwerende partij hiermee rekening kan houden.

Het vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet geleid hebben tot een strafrechtelijke veroordeling (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de rechtsgrond voor het opleggen van het inreisverbod, met name het feit dat aan verzoeker geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, niet kan worden betwist. De verwijderingsmaatregel van 28 januari 2024, waarbij aan verzoeker geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, is inmiddels definitief.

Wat het vermoeden van onschuld betreft, merkt de Raad op dat het feit dat er nog geen juridische beslissing voorligt die vaststelt dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan feiten van diefstal, niet verhindert dat verweerder op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen neemt wanneer hij oordeelt dat de feiten een maatschappelijke impact hebben. Het vermoeden van onschuld belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker toont niet concreet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze, op basis van de vaststellingen gedaan door de politiediensten van Vlas de voormelde beslissing heeft genomen.

Verzoeker brengt bovendien geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat de vaststellingen die gedaan werden door de politiediensten van Vlas foutief of onzorgvuldig zouden zijn.

Op grond van de vaststelling dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van diefstal van mazout, is de Raad van oordeel dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld door te stellen dat verzoeker de openbare orde kan schaden. Het onderhavige inreisverbod is opgelegd binnen de grenzen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het betreft met name een “algemeen” inreisverbod van drie jaar. Er wordt geenszins gebruik gemaakt van de in het vierde lid voorziene mogelijkheid om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen omwille van een ernstige bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid. Het element met betrekking tot de openbare orde vormt slechts één van de motieven waarom een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht. Met zijn betoog maakt verzoeker de schending van de motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Vervolgens voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Verzoeker betoogt dat hij over een verblijfsvergunning beschikt voor Polen en dat hij een privéleven heeft in Polen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op

het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig privéleven in Polen. Verzoeker is bij lezing van de bestreden beslissing voorbijgegaan aan het volgend motief:

“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij niet meer kan verblijven in Polen. Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoeker in het *“Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling”* uitdrukkelijk verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben in België. Verzoeker verklaarde daarentegen dat zijn ouders, broers en zussen, zich in het land van herkomst bevinden.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht. Met zijn betoog maakt verzoeker de schending van artikel van 8 van het EVRM, de motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. De schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

Verzoeker stelt dat hem onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod werden opgelegd zonder dat hij voorafgaandelijk het recht heeft gehad zich te verdedigen tijdens een verhoor. Hij betoogt dat hij op geen enkel ogenblik recent werd verhoord omtrent een eventueel op te leggen inreisverbod en een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Er dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

“betrokkene werd gehoord door de politie van Vlas op 28.01.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen”.

Dit is in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier. In het administratief dossier bevindt zich immers een ‘administratief rapport: illegaal verblijf’ van 28 januari 2024 waaruit blijkt dat verzoeker door een politiebeambte werd gehoord. Bovendien bevat het administratief dossier een *“formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling”*. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoeker:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.”

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat zijn hoorrecht werd geschonden. Niet alleen blijkt uitdrukkelijk uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker weldegelijk werd gehoord

voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, hij brengt ook geen nieuwe informatie aan waarmee verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. In dit verband merkt de Raad tevens op dat het aan verzoeker is om aan te duiden dat hij verweerder informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. Zoals hierboven reeds besproken toont verzoeker niet aan dat hij niet meer in Polen kan verblijven indien hij over een verblijfsvergunning beschikt, zoals hij verklaart. *In casu* kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers betoog in verband met zijn verblijfsvergunning voor Polen, geen informatie betreft die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoeker was er wel degelijk van op de hoogte dat hij kon teruggeleid worden naar Georgië, nu op het “*formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*” uitdrukkelijk wordt aangegeven dat “*de vreemdeling werd geïnformeerd via een informatieblad over de gedwongen verwijderingsmaatregel die de overheid hem wenst op te leggen en de vragen die hem gesteld worden*”. Verzoeker maakt daarbij niet aannemelijk dat de verwerende partij expliciet had moeten aangeven dat men van plan was verzoeker ook een inreisverbod op te leggen. Het opleggen van een inreisverbod is een *accessorium* van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker had dan ook kunnen weten of kunnen verwachten dat de verwerende partij hem een inreisverbod kon opleggen indien aan de wettelijke voorwaarden zou voldaan zijn, nadat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij hem daarover expliciet had moeten informeren wanneer hij werd uitgenodigd om in het kader van het hoorrecht alle relevante elementen naar voor te brengen.

Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN